

FOLK OG LAND

1345 ØSTERAS
Fru Aase Storsøter
Fururabben 11

NR. 22 — 19. ARGANG

LØRDAG 21. NOVEMBER 1970

LØSSALG KR. 2,-

TEORI OG PRAKSIS

«Minoritetene skal respekteres» (KJELL BONDEVIK)

AV RALPH HEWINS

Undervisnings- og kirke-
minister Kjell Bondevik ga
uttrykk for noen beund-
ringsverdige retningslinjer
(22. okt. 1970) på Kirkeaka-
demiets møte, og det er
grunn til å understreke dem
akkurat nå da atferden til
norsk akademisk liv er un-
der mikroskopet, her hjem-
me og utenlands. Når det
skrikes opp over hele landet
i pressen fra Dagbladet og
VG (5. sept.) til Arbeider-
bladet (5. sept og 11. okt.)
mot etterforskningen og
fortolkningen av norsk sam-
tidshistorie ved kriminal-
politiet (adjutant Th. Hauke-
næs). (Se min artikkel «Po-
litistaten Norge!», Folk og
Land 10. okt. 1970).

Bondevik sa:

«Kulturpolitikk er det
grunnleggende element i
all politisk virksomhet i
et samfunn, og en kultur-
strategi er grunnleggende
for all planlegging —»

«Alle minoriteter skal
respekteres og sikres de-
mokratiske rettigheter —
vi må sørge for en allsidig
dagspresse og en kring-
kasting som vokter seg for
konformitetspress — vi
trenger saklig forbruker-
opplysning, gode og frie
kår for kunstnerne og fri-
het for forskningen.

«Retten til personlig
tro og overbevisning må
styrkes —» «Bare den
som selv har en overbevis-
ning vil kunne forstå at an-
dre kan ha en annen, og
først da blir toleranse en
umistelig verdi.»
(Aftenposten 23. okt. Mine
utvevelser)

Teorien er fin. Men hva
med praksis?

Til å begynne med: Kan
NOEN nordmann med hån-
den på hjertet være enig i
dag i at Bondeviks retnings-
linjer har karakterisert na-
sjonens «politiske virksom-
het» gjennom de siste 25 år?
Jeg tviler på det.

Selve grunnlaget for den
norske stats politikk siden
1945 har vært de diskrimi-
nerende provisoriske for-
ordninger trukket opp av
the Royal Norwegian Gov-
ernment in Exile i London

Smukke talemåter er ikke nok, herr
Bondevik

fra 1941 og fremover, slik
protokollene til dens justis-
komité viser — med ansva-
ret til syvende og sist hvil-
ende på justisminister Terje
Wold og flyktningeregjerin-
gen.

Denne provisoriske lov-
givning, som aldri ble kunn-
gjort da den ble utferdiget
og derfor var ukjent for det
norske folk hjemme, ble
strødd sand på av juristene
og Stortinget, fra hvem po-
tensielle ofre ble utelukket,
og resultatet var «rettsopp-
gjøret». Lovgivningen var til-
bakevirkende, i strid med
Grunnloven (den skrevne
norske konstitusjon), og
dødsstraffen ble gjeninn-
ført etter å ha vært stilt i be-
ro i fredstid siden 1851. Alt
dette summerer seg opp til
en massiv fornektelse av det
som forstås ved «kultur» i
et vestlig demokrati og av-
visning nettopp av de ver-
dier Bondevik priser. Om
det vitner 35 dødsdommer,
nesten 100 000 «landssvik»-
saker og omkring 60 000
straffede. Alt ialt omfatter
Landssvikkarteketet om-
kring 130 000 navn.

I henhold til A-magasinet
(3. okt. 1970), som siterer
Einar Gerhardsen:

«Det ble tidlig gjort
klart, både fra regjerin-
gen i London og fra Hjem-
mefrontens ledelse, at de
lovlige norske myndighe-
ter ville sørge for at de
som hadde forrådt sitt
land ville bli straffet hur-
tig og strengt. I alle de ut-
kast til etterkrigsprogram
som ble utarbeidet på for-
skjellige steder under kri-

gen, var kravet om et
raskt rettsoppgjør med
alle som hadde gått i fiend-
dens tjeneste, klart formu-
lert. Etter de oppgavene
man satt inne med ved frig-
jøringen ville rettsopp-
gjøret måtte omfatte 40—
50 000 saker. Tallet kom
senere til å bli langt høy-
ere. I slutten av 1945 ar-
beidet nær 5 000 personer
med rettsoppgjøret.»

Denne uttalelse reiser
mange spørsmål. Ifølge in-
ternasjonal lov var «regje-
ringen i London» ikke «lov-
lig» i det okkuperte Norge,
hvilken autoritet den enn til-
la seg selv (som institusjon)
utenlands. «Hjemmefron-
tens ledelse» var ingen
«myndighet» i det okkuper-
te Norge om man strekker
lov eller fantasi aldri så
langt. «Raskt rettsoppgjør»
er det samme som «sum-
marisk jurisdiksjon», spesi-
elt når det administreres
gjennom «særdomstoler», i
ethvert vestlig juridisk
sprogbruk og er ikke foren-
(Forts. side 6)

Mannen som snakket om å forråde sitt land! Slik NATIONEN ser
ham — eller kanskje rettere så ham.

Hans S. Jacobsen krever gene- ral Roscher-Nielsen gransket

I en henvendelse til Justisdepartementet

Hans S. Jacobsen har 27.
oktober sistl. sendt følgen-
de skriv til Justisdeparte-
mentet ved dets sjef, stats-
råd Endresen:

Vedr. den offentlige gran-
sking i «Hartmannsaken». Gransking av general Ros-
cher-Nielsens forbindelse
med våpenstillstandsavta-
len 10. juni 1940, og hans
tidligere rettslige forklarin-
ger i saken mot professor
Ragnar Skancke høsten '47
og i Jacobsen-Løbergsaken
mars 1969.

Jacobsen synes det er viktigere å
granske Roscher-Nielsen enn Sver-
re Hartmann

Jeg anmoder Justisdepar-
tementets sjef å foranledige
at general Roscher-Nielsens
forbindelse med og forklar-
inger om våpenstillstands-
avtalen («kapitulasjonen»)
10. juni 1940 blir etterfors-
ket med etterfølgende retts-
lig forklaring av generalen,
eventuelt siktelse mot ham.

Det er klart i dag at
Roscher-Nielsen har avgitt
en faktisk uriktig forklar-
ing om forholdene omkring
avtalen med den tyske
overkommando ved våpen-
nedleggelsen 10. juni 1940 —
som han undertegnet som
fullmektig for den norske

forsvarssjef, i Trondheim
denne dag; denne hadde
igjen fullmakt/ordre ifølge
vedtak av Konge og regjer-
ing om våpenkrigens opp-
hør. Fullmakten ble telegra-
fert på tysk til den norske
legasjon i Stockholm og er
gjengitt i offisiell svensk
publikasjon etter krigen. At
det var sådan fullmakt om
total kapitulasjon fra Konge
og regjering er bekreftet av
oberst Munthe-Kaas i hans
bok for et par år siden om
kampene i Nord-Norge. I
statsrådsprotokollen for '40,
beroende i Riksarkivet, er
intet anført om fullmakten.
Formentlig er statsråds-
møtene på flukten nordover
ført på spesialark, og bevisst
ikke medtatt i den senere
innbundne protokoll. Pro-
fessor Skodvin har i sine se-
nere bortforklaringer — han
var regjeringens og NRK's
oppnevnte offisielle «sam-
tidshistoriker» — erklært at
kapitulasjonsfullmakten be-
stod i en skrivelse fra en
underordnet departements-
kontormann til Forsvars-
sjefen. Jfr. hans «historiske
innledning» til den offisielle
tykke bok om «Rettsoppgjø-
ret» forelagt Stortinget for
5—6 år siden, og hans inn-
ledningsavsnitt i publika-
sjonen fra «Samtidshistor-
isk Forskningsgruppe» 1967.

Man har som offisiell
norsk stillingtagen lansert
kapitulasjonen som uteluk-
kende vedrørende 6. Divi-
sjons kapitulasjon på Bjør-
nefjell, til tross for at det
(Forts. side 8)

Norge og Fellesmarkedet

Herr Redaktør.

De har hatt en rekke fremragende, skarpe og vittige ledere i Folk og Land, som jeg har lest med stor fornøyelse. Desto mere skuffende er den leder som offentliggjøres i nummer 20 av bladet. At noen nasjonal-sosialist kunne tro at det skulle komme noe godt fra en borgerlig regjering, forbauser meg, og at man kan vente noen «oppreisning» derfra for oss «landssvikere» forbauser meg enn mere. Disse menneskene har da vel mere enn nok med å renvaske seg selv, ettersom historiens kvern maler videre.

Men hvorfor denne renvasking? — Er det ikke knekkende likegyldig om de folka kaller oss for «landssvikere» eller ikke? — Vi er da ikke de eneste som har lidd blodig urett. Tenk på sjøfolkene. — Tenk på Nortraship? —

Selvfølgelig er jeg enig i alle skritt som blir tatt for å klarlegge historien slik at de virkelige historieforskere kan bli trukket til ansvar (sammen med løgnere, dokumenttyver og andre forbrytere naturligvis). Men i dag har Norge viktigere ting å foreta seg enn å renvaske oss. Jeg tenker på den overhengende fare som truer oss ved at uansvarlige politikere vil ha oss inn i E.E.C. — Forsøk å forestill Dem hvilken side Quisling ville stått på i den foreliggende situasjon. Jeg er overbevist om at han ville stillet seg i spissen for folkebevegelsen mot E.E.C. Dette må være klinkende klart for oss som ærer hans minne og vi må handle deretter. Har vi klart oss i 25 år så klarer vi saktens resten. Og vi har hatt den glede å se sannheten demre for ungdommen ihvertfall.

— Jeg er også dypt uenig med Dem i Deres karakteristikk av vår statsminister. Heldigvis tror jeg at vår kjære statsminister står på to solide norske bein og nok kan tåle en lusing eller to. Et sitat fra en kjent bok, Maos lille røde, kan også passe på hans situasjon: «Det er bra om vi angripes av fienden — — — og enda bedre er det om fienden retter ville angrep mot oss og tilsverter oss fullstendig, uten å tilkjenne oss en eneste god egenskap — —». De ville angrep som i den senere tid er rettet mot statsministeren beviser bare hans motstanderes grenseløse avmakt og ondskap. Vi skal være glade for statsministerens balansegang, det kan gjelde vårt være eller ikke være som selvstendig na-

sjon. Hva ville skje med Norge hvis vi fikk Bratteli til statsminister?

Hvordan kan De med Deres beste vilje, anbefale at vi nasjonalsosialister skal gi vår stemme til et parti som verken er nasjonalt eller sosialistisk. Glemmer De at A.P. går inn for norsk medlemsskap i E.E.C.? Et skritt som ikke kan tjene andre formål enn de norske og utenlandske kapitalinteresser. Selvfølgelig skal vi ikke stenge oss ute fra verden og selvfølgelig skal vi tåle utlendinger i vårt land. Men vi vil selv bestemme hvem som skal få komme hit og hvor de skal få lov til å oppholde seg. Det er verken Roma-traktaten eller Bryssel som skal bestemme det.

Nå må alle gode krefter samles i Norge og vi må slikke våre gamle sår. Heldigvis finnes det gode krefter i arbeiderpartiet også og stortingsmann Kielland sa det så riktig da han nevnte at en konstellasjon av A.P., S.P. og Sos. F.P. ville bli en god regjering for landet. Men fri og bevare oss for arbeiderpartiet med regjeringsmakten.

Et eller annet galt må det være med de politikere som med åpne øyne vil gjøre Norge til koloni. —

Vera Grønlund

*

Når det gjelder spørsmålet om Norges eventuelle tilslutning til E.E.C., så er vel våre lesere klar over at det ingen meningsforskjell er mellom innsenderen og redaksjonen. Vi har fra første stund, og av forskjellige grunner, tatt avstand fra norsk deltagelse. Når det gjelder hva som er viktigst, så synes vi nesten at en urettsstat som ikke vil ordne opp med dokumentert gammel urett ikke fortjener stort annet enn å forsvinne i den europeiske lapskausen merket Roma.

Det kan naturligvis sies meget om statsminister Borten, og det har det da også blitt gjort. Vi hører avgjort ikke til hans beundrere, men vi under gjerne andre en annen mening.

Når det gjelder Bratteli kontra Borten som statsminister, så kan vi ikke se at det vil ha noen betydning i sammenheng med tilslutning til E.E.C. Det er Stortinget som avgjør det, og vi kan ikke se at den såkalte borgerlige regjering har gjort annet enn å snøre oss mere og mere inn i Fellesmarkedets garn. Og dessuten vet Vera Grønlund like godt som oss at det til syvende og sist er England som avgjør også vår stilling til

Stor sammenkomst for SS-Panzerregiment «Wiking»

I Rippberg ved Amorbach til våren.

Til våren, nærmere bestemt 15. og 16. mai 1971 vil det bli arrangert en sammenkomst for tidligere soldater fra Panzerregiment 5 «Wiking». Møtet åpnes 15. mai kl. 15 i Gemeindehalle i Rippberg bei Amorbach (Odenwald) nær autobanen Frankfurt — Würzburg.

Sammenkomsten er bekjentgjort i «Der Freiwillige» for oktober 1970 og det oppgis at man kan bestille kvarter hos Fremdenverkehramt Rippberg (Rathaus), 6969 Rippberg/Odenwald. Arrangementet ledes av Darges, Mühlenkamp og Dr. Renz.

Sammenkomsten vil være av stor interesse for norske frontkjempere ettersom så mange av dem gjorde tjeneste i dette regimet.

Einar Åberg in memoriam

Einar Åberg har inngått i det tysta ledet. Den mycket välkände bokförläggaren från Norrviken, f.d. redaktören på «Hammaren» m.m., är icke mer. Sedan trettio-talet har kamrat Åberg kämpat för nordmannaanda — och han följde väl Svän Bondes kloka ord från 1891: «Det är ej blott en rättighet, utan fastmer en dyrbar pligt för hvarje svensk att hafva ett klart öga för sitt lands intressen och uttala ett varningens ord i rätt tid, då han tror sig se någon fara för fosterlandet.»

— Ja, det stod tidigt klart för kamrat Åberg, att vara beredd på försvar av fädernesjorden. Jag tror aldrig, att Nordens innebyggare kan så helt förstå och värdesätta det arbete han utförde. För det var ett mycket stort och

E.E.C. ettersom vi jo tilhører Commonwealth selvom en prøver å skjule det for folk. «De hvite seil» har som kjent bragt oss «vår ære og vår (av)makt».

Og til syvende og sist har vi heller ikke anbefalt Bratteli som statsminister. En annen sak er at hvis Arbeiderpartiet tar initiativet til å gjøre den gamle urett god igjen, så har det iallfall i motsetning til de borgerlige partier vist en anstendighet som vi skulle tro også vil få sin belønning av velgerne.

Og det har vi understreket.

Eftersom det er en av våre ledere Vera Grønlund angriper synes vi denne «hale» er berettiget.

Red.

Likvideringen —

(Forts. fra side 5)

V. Aker. Mordet ble utført av flere menn som ringte på døren. Da han åpnet døren ble han drept med flere skudd fra maskinpistoler. (Fra «Valdres» 28. nov. -44).

Ytterligere opplysninger: «Liket har en rekke sår i ansiktet og i hodet. Ett skudd er gått inn over det venstre øye, tre skudd gjennom høyre kind og munden, to gjennom halsen, et gjennom den høyre og tre gjennom den venstre skulder, to gjennom brystet, ett gjennom den høyre hånd og tre gjennom den venstre.» På åstedet fant man ikke mindre enn 23 patronhylser, kaliber 9 mm og en hylse, kaliber 7,65 mm. Måten mordet er begått på og ammunisjonen som ble brukt viser tydelig at denne forbrytelse er utført av politiske terrorister. (Indre Smaalenenes Amtstidenende november 1944.)

4. Kriminalkonstabel Angell ble drept av pistolskudd, i Oslo 4. februar 1945. Drapsmannen ble fakkert, dømt til døden og skutt. Hans vita: F. J. W. S., født 13. juni 1921. Bodde i Oslo, var medlem av en kommunistisk terrorgruppe som opererte i Hokksundtraktene i 1944. (Kilde: «Valdres»)

5. Mord

Norske nyheter fra London, tirsdag den 4. april -44, nr. 1206, kl. 12.05:

«Angiver henrettet. Fra Norge meldes at nok en angiver nylig ble uskadeliggjort av norske patriotiske sikringsorganisasjoner. Vedkommende mann var i 20-årsalderen, og hadde i leng-

gagnande arbete. Icke ens inför fängelsehot tvekade han. Sanningen skulle komma landets söner och dötrar till del . . .

Kamrat Åberg kommer att nämnas vid siden av sanningsskämparna: Barthold Lundén, Willy Grebs, Wilhelm Liljencrantz, Olof Öström, Elias Laurell, Tage Jönsson Knut Hallonstén, och Elof Eriksson.

— Jag är tacksam, att ha haft kontakt med kamrat Åberg — och jag vill alltid minas honom, som en av de trofastaste jag mött. Jag vet, att hans sista tankar var: individens och folkens självförsvar.

S. Lundehäll

ANNELIESE PAROW
TANNINNSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

re tid vært mistenkt for å ha angitt norske patrioter til Gestapo mot betaling. Etter å ha skygget vedk. en tid fikk man sikre beviser for hans skumle trafikk, og han ble grepet nettopp som han skulle overlevere Gestapo materiale til nye arrestasjoner. Under et etterfølgende forhør vedgikk han sine forbrytelser og dødsdom ble avsagt og fullbyrdet straks etter. —

6. Bøvard Sprekkenhus, Tretten i Gudbrandsdalen.

Norske nyheter fra London, tirsdag 27. feb. 1945, Stockholm, NTB: Etter hva det opplyses fra Oslo til svenske aviser ble det fredag kveld forøvet et attentat mot den kjente jeger Bøvard Sprekkenhus, Tretten, Gudbrandsdalen. Han ble skutt ned i sitt hjem. Attentatet ble foretatt av to menn som dagen i forveien hadde oppholdt seg i nærheten av Sprekkenhus' hjem. De ble iaktatt av folk på stedet, heter det i meldingen. Fredag kveld gikk de inn til Sprekkenhus og kort etter kunne man høre to skudd. Sprekkenhus ble først truffet i hodet, og da han forsøkte å komme seg ut gjennom døren, ble han skutt i ryggen. Skuddene ble avfyrt med en amerikansk pistol, heter det i den tysk-kontrollerte meldingen, og hele utførelsen «vitner om at vaneforbrytere har vært på ferde.» «Det er ingen tvil om at dette umenneskelige drap vil skape en kraftig reaksjon i Gudbrandsdalen,» blir det fremhevet i nazistenes kommentar til hendelsen. —

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapelig samvær.

Møtetid kl. 19.15

Tannlege

MARTIN KJELDAAS
Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

Månadsbladet
FRIHUG-

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spanande fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 30,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim, Kinn

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

«Goddag mann!» — «Økseskaft»

AFTENPOSTEN har forbauset jøssingverden med å gi plass for noen ukorrigerte innlegg også fra vår side av det norske jernteppet. Det bragte således, som eneste norske avis utenom FOLK OG LAND, Hans S. Jacobsens klage til menneskerettighetskommisjonen i Strassburg i sin helhet, og det lot til og med Jacobsen opptre som fylkesmann uten gåseøyne. En kommer seg altså! Senere har det fulgt opp med en liten pressefeide mellom Einar Syvertsen og professor Magne Skodvin, hvor også førstnevnte har sloppet til med sitt syn på like fot med Skodvin.

Enhver får legge hva han vil i disse tilsynelatende endrede signaler i AFTENPOSTEN, men det er jo alment kjent at bladet er en god værhanne. Imidlertid er det ikke AFTENPOSTEN, men professor Skodvin vi har noe uoppgjort med i dag. For det får da være grenser for hva man kan prestere av historieforskning selv om en er blitt professor.

Einar Syvertsen har i nevnte feide med professoren meget klart, sindig og velskrevet påvist at den norske våpenkrigen med Tyskland ble avsluttet i og med den siste norske kapitulasjon og den derpå følgende våpenstillstandsavtale for verdenskrigens varighet. Det er jo nemlig den som interesserer ham i likhet med alle andre tidligere NS-folk, fordi det er en slik våpenkrig straffelovens § 86 dreier seg om, og fordi de alle er dømt ulovlig og med urette hvis det ingen slik våpenkrig var etter Trondheimsavtalen.

Vi kan neppe tro at professor Skodvin har vært i tvil om dette utgangspunkt og at det er spørsmålet om hvorvidt våpenkrigen med Tyskland fortsatte — slik han utrettelig har hevdet det når det fantes en anledning — som er oppe til debatt. Man trenger jo nemlig ingen historieforsker for å kunne slå fast at noen fredsslutning mellom Norge og Tyskland fant det ikke sted og har ikke funnet sted til denne dag. På samme vis som det ikke er sluttet noen fred mellom Tyskland og dets motstandere fra annen verdenskrig.

Men når den berømmelige norske professor Skodvin stilles ansikt til ansikt med spørsmålet om Norges fortsatte våpenkrig etter kapitulasjonen, så svarer han som i eventyret med «Økseskaft». Svaret gjelder i formen Einar Syvertsen, men har vel også et aldri så lite siktepunkt på Hartmann?

Iallfall har vår professorale Don Quijote oppdaget at Hartmann har gjort furore ved å gjengi visse dokumenter i faksimile og har vel tenkt at «so ein Ding muss ich auch haben.» Og så kommer han Gud hjelpe oss trekkende med en faksimile han også! Nemlig et notat fra en ukjent sekretær i Rechtsabteilung i det tyske UD, som slår fast at det ikke er sluttet fred mellom Norge og Tyskland og at det altså fortsatt i 1941 består en formell krig. Akkurat som om det er noen som har bestridt det! Det var jo nettopp derfor Quisling arbeidet så iherdig for å få istand en fredsslutning slik at Tyskland ikke kunne bruke en formell krigstilstand som grunnlag for handlinger som skadet Norge. På samme vis som 6. divisjon i junidagene 1940 foreslo at kongen og hans råd skulle forbli i Norge og få istand også en formell fredsslutning slik at norske interesser kunne sikres. Og slik riksrådsforhandlerne ville ha en fredsslutning da våpenkrigen var slutt.

Vi vet ikke hva bakgrunnen kan ha vært for at den tyske sekretær prøver å slå fast at Norge ikke bare hadde ført

Og så kommer Hedem:

«Quo vadis Norwegia?»

BOKTJENESTEN effektuerer bestillingene til uken

Forskjellige omstendigheter har gjort at det har trukket svært lenge ut med å få ferdig den konsentrerte samlede utgaven av avdøde prost Hedems skrifter og artikler. Han var som kjent levende opptatt av urettsoppgjøret og myndighetenes ulovlige og grunnlovsstridige opptreden i forbindelse med dette. Og da han også var en uredd stridsmann tiet han ikke, som så mange andre, til uretten. I krasse ordelag, i hefte på hefte og i artikkel på artikkel, ja i henvendelser til Stortinget og i foredrag sa han sin mening om ulovlighetene. Mesteparten av de skrifter han utga var ved hans død utsolgt og det var også nødvendig med en bearbeidelse av det samlede stoff, hvor det naturligvis forekom gjentakelser. Det var dette arbeide med en bearbeidelse og konsentrering av prost Hedems skrifter i kampen mot urettsoppgjøret Store Bjørn forlag tok på seg å forberede og å utgi. Selv ble Hedem revet bort slik at han ikke fikk gjort det, men han ga forlaget sin tillatelse og sin velsignelse.

Men, arbeidet var større enn opprinnelig tenkt og og-

et nøytralitetsforsvar, men var kommet i krig med Tyskland som følge av Nygaardsvoldregjeringens handlinger. Det har jo ikke nevneverdig interesse i forbindelse med striden om hvorvidt straffelovens paragraf 86 var anvendelig etter Trondheimsavtalen. Vi kan tenke oss at det kanskje hang sammen med de mislykkede forsøk fra tysk side på å ta norske handelsskip i det tyske område som prise. Eller det kan kanskje henge sammen — slik en innsender i AFTENPOSTEN hevder — med at Tyskland gjerne ville bruke en manglende fredsslutning som unnskyldning overfor det nøytrale utland for hårde tiltak i Norge.

Det får være som det vil med det. Men vi har nok en høne å plukke med professor Skodvin. Einar Syvertsen antydte i et innlegg at professoren viste tilbøyelighet til å holde viktige dokumenter tilbake, noe som fremkalte en indignert protest fra Skodvin. Hertil er det å bemerke at Sverre Hartmann både i Studenter-samfunnet og ellers har sagt noe liknende som Syvertsen. Selv kan vi tilføye at en tidligere norsk frivillig i RAF fra krigens tid, etter hva han

Skudd for baugen:

Avisdøden har rammet også FRIA ORD

Rütger Esséns nasjonale og uavhengige blad må innstille.

Eftersom vi i forrige nummer rettet en appell til våre venner og lesere om ekstra godvilje i forbindelse med abonnementsfornyelsen så synes vi det er grunn til å peke på alle de blad som avisdøden har rammet i det siste. Vi kjenner eksempler fra ukebladene her hjemme, og vi tror ikke det er stopp med de avisdødsfall som hittil er bekjentgjort. Men også utenfor landets grenser gjør det samme forhold seg gjeldende. De store monopolforetagender, som alle er behørig ensrettede, blomstrer og blir fete, mens de små opposisjonsblad kjemper en nesten håpløs kamp.

I Danmark vil nå det forholdsvis nye ukemagasin «NB!», som det var så stor blest om, gå inn fra nyttår, forlyder det. Det er da hyggelig å notere seg at vår kollega REVISION synes å klare seg og fortsatt vil komme ut, vel takket være økonomisk støtte fra tilstrekkelig mange av dem som ble

rammet av det danske «rettsoppgjør».

Men i Sverige er det verre. Like lenge som FOLK OG LAND har Rütger Esséns FRIA ORD kommet ut og selv om bladet vel ikke hadde så svært mange abonnenter har man holdt det gående. Det krevet dog en meget betydelig økonomisk støtte i tillegg til bladpengene — det dreiet seg om ganske andre beløp enn det FOLK OG LAND har måttet klare seg med — og bidragene har man måttet kreve sikret før man startet på et nytt år. De siste år har det knepet med å skaffe tilveie den nødvendige sum og når det gjelder inneværende år ble summen ikke nådd. Man fortsatte dog likevel forsøksvis i håp om at det skulle komme inn mere, men nå melder bladet at det har kommet med sitt siste nummer hvis det ikke skulle skje et rent mirakel. Rütger Essén selv tar avskjed med sin trofaste lesekrets gjennom de mange år.

Det er med stor bedrøvelse vi hører at dette frittstående og uavhengige svenske opposisjonsblad med de høyinteressante utenrikskronikker og den kultiverte form forsvinder. Det er et tap for nasjonalismens sak i en hel verden.

På den annen side håper og tror vi at meldingen om FRIA ORDs død kan gi våre egne venner og lesere et inntrykk av hvor vanskelig situasjonen er for blad av denne karakter og at de vil legge seg ekstra i selen for at FOLK OG LAND ikke skal komme til å lide samme skjebne.

Neste nummer av Folk og Land

kommer først om tre uker, altså datert 12. desember. Det blir siste nummer før jul, men til gjengjeld blir det et dobbeltnummer.

Uregelmessigheten med tre ukers opphold skyldes dels tekniske vanskeligheter i juletrafikken, dels gjør økonomien det nødvendig å innspare et nummer skal vi få endene til så noenlunde å møtes.

Vi håper våre venner og lesere tilgir oss dette, som er en dyd av nødvendighet, og at de er riktig flittige med abonnementsfornyelsen slik at vi får et godt grunnlag å starte neste års drift på.

meddelte oss og ba oss notere, henvendte seg til Skodvin og i samtalen om forsvunne dokumenter. Han spurte hva Skodvin hadde tenkt å foreta seg for å bringe dem for dagen. Dertil svarte professoren at dokumentene slett ikke var bortkomne. Han visste hvor de var, men han ville ikke si noe «så lenge bikkjeslagsmålet pågikk».

Vi synes nok dette iallfall grenser sterkt inn på å holde viktige dokumenter borte på et tidspunkt da man har pusset kriminalpolitiet på Hartmann for å granske hans historieforskning. Men Skodvin foretrekker kanskje en annen formulering? Jevnfør «Norge» og «nordmenn».

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

I den radikale verdensanskuelse er politikk et totalt begrep. Den skal angå alt og alle, og de radikale blander seg da også bort i stadig mer og mer under dekning av et difust begrep som de kaller «samfunnsbevissthet». Av redsel for å bli erklært gammeldags og derfor bli plasert på museum, følger Kirken og dens organisasjoner med som nissen på flyttelasset og har kastet seg ut i en konkurranse med mer vanlige politiske organisasjoner om hvem som er mest «samfunnsbevisste».

Et høydepunkt, eller rettere sagt et lavmål, i dette rottekapløpet er Kirkenes Verdensråd's beslutning om å yte økonomisk støtte til terroristorganisasjoner i det sydlige Afrika. Dette er et klart brudd med den nøytrale holdning man ventet at Kirken skal ha til politiske konflikter, og det fører uvilkårlig til at det må stilles et stort spørsmålstegn ved Kirkens funksjon som opinionsleder.

Det faktum at Kirkenes Verdensråd har sluttet seg til rekken av internasjonale venstrevridde frontorganisasjoner, burde ha ført til at norske medlemmer meldte seg ut, eller i alle fall motarbeidet slike beslutninger innen organisasjonen. Dette har de ikke gjort. Riktignok har man ut fra synet bedre sent enn aldri, satt ned en komité i sakens anledning, men det er å frykte at denes innstilling bare vil munnne ut i den vanlige dosen med tåkeprat, noe som bare vil øke den skepsis man føler overfor taletrengte kirkelige potentater, det være seg statsansatte som legmenn.

Historien oppviser tallløse eksempler på at Kirkens verdslige eventyr har ført til synkende prestisje og av og til også til knall og fall for Kirken selv, og når man ikke vil ta lærdom av dette, så er ens (Kirkens) tilstand ikke for «bevisst» å kalle. Den er bevisstløs.

E.

Fredspris eller — ?

For en gangs skyld har det norske Stortings Nobelkomité utdelt sin Fredspris til en person som ikke tilhører den kaste de selv er rekruttert i fra, nemlig

brødpolitikerne og deres påheng. Tvert imot, de har delt ut fredsprisen til en person som en temmelig stor del av verdens befolkning kan takke for at de får sitt daglige brød, med andre ord, en person som i motsetning til det store gross av fredspristagere virkelig har vært til nytte for menneskeheten.

Hva har så hensikten vært med dette? Den eneste forklaringen vi kan gi, er vel at en ville forsøke på å rette opp noe av det dårlige inntrykk folk har hatt av en komité som stort sett har

delt ut fredspriser til notoriske bråkmakere og folkeforførere. På tross av dette siste forsøket på å rette opp en morken fasade, sitter man med det inntrykket at fredsprisen er paradoks i seg selv. Det har vel aldri vært så mye bråk og uro i verden som etter at den ble innstiftet. Men hvis man fortsetter på den linje man ved den siste utdelingen har slått inn på, kan man jo skifte navn på prisen til Nobels Brødpriis. Den blir ikke noe tåpeligere av den grunn.

E

Asator Woldgaard:

Katastrofal befolkningseksplasjon

Siste telling i FN-regi av jordens folkemasser viste et totaltall på 3,5 milliarder. Jevnført med mellomkrigstiden betyr dette en tilvekst på 1,5 milliarder bare i løpet av en generasjon. Dette bygger ikke på tilfeldigheter. Taktiken i økningen stiger for hvert år, slik at neste generasjon vil oppvise en tilvekst på minst det dobbelte; altså 3 milliarder til m.a.o. ialt 6,5 milliarder.

Denne utvikling peker markert i retning av ytterligere press på resterende ressurser i naturen. Dette er nå nådd så vidt at store arealer er rovdrevet og undergraven i den grad at de er omformet til ørkenområder og ødemarker, uten sjanse til selvregenerering. Industrialiseringsprosessen nyter alle gode makters bevakning og beskyttelse og skyter ytterligere fart med tiden. I dens kjølvann forpestes atmosfæren daglig mer omfattende, og forurensningen av havområdene er iflg. forskningsrapporter så fremadskreden at ved år 1980 vil alt dyreliv være krepert. Der man ikke kommer til og får sterilisert landjorden med vandalisering, bruker man havet som jordens søppeldunk. Norske fiskerier befinner seg alt i faresonen.

De internasjonale organer som er til for å forbedre verdens velferd har ikke maktet sin oppgave. Istedenfor samarbeid for å iverksette grundige løsninger som situasjonen krever, er disse nådd kun til å bekjempe hverandre. Verre

er dessuten det faktum at papirbyråkrater produserer bare overflateløsninger som skyver problemkompleksene foran seg. Dermed øker disse i omfang og man fjerner seg mer og mer fra en virkelig realpolitisk løsning. Tilsynelatende virker mellomfolkelig samarbeid på FNplan alene til å forkuldre verdenssituasjonen, idet ingen kan enes om effektive nyordninger av de globale politiske tilstander.

Organisert verdenspolitikk ser mer og mer som oppgave å øke forvirringen overalt. Fornuftens stemme som tar til gjenmæle utskjelles som fascisme, blir overdøvet av kaosmakere som vil mer galskap.

Innledningsvis ble nevnt befolkningspresset. Der er en rekke tiltak forsøkt iverksatt for å avhjelpe utilstrekkeligheten av forhåndenværende ernæringsmidler. Fra ekspershold overalt lovpriiser industrialisering og kapitalintensive investeringer som saliggjørende virkemidler. Siktemålet er å løse landbrukskrisen og sysselsettingsproblemet. Dessverre løser dette lite problemet. Bedringen i økonomien fører med seg økning av folketallet igjen i neste runde p.g.a. fremgang i ernærings-tilhøvene og den hygieniske situasjon.

Kapitalkrevende prestisjeindustrier prioriteres fremfor naturlige nær-løsninger såsom reorganisering av landbrukssektoren der problemets dypeste røtter ligger. Disse overflateløsning-

KAMPSANGER FRA DENGANG:

11.

Svært mange av de gamle kampsangene var rettet til ungdommen, som rimelig kan være ettersom Nasjonal Samling rett betenkt var ungdommens opprør dengang mot the Establishment. En av disse sanger var den vi her bringer:

Ungdom vær med

2. Plass for alle, plass for Norges ungdom, plass til å ta, for landet vårt et tak.
Vekk da med klassekampen, vekk med gammel fordom.
Fram for en samling for vår felles sak.
3. Fram da på ny, smi sammen brorskapskjeden, nu stridssignalet går fra strand til strand.
:/: Løft Solkorsfanen høyt og sverg så troskapseden, vi svikter aldri Fører, Folk og Land :/:

ger som ikke tilsikter en grundig dybdeløsning blir videreført av et innfødt byråkrati som leker politikk og interesserer seg mer for sin politiske posisjon enn for rasjonell statsstyring.

Resultatet blir samfunnmessig misforhold og spenningstilstander som igjen underbygger nye revolusjonsbølger og radikaliseringsprosesser.

Etterhvert har dette gått så langt at hvor før bevisste agitpropagenter alene rådet grunnen har disse fått følge av internasjonale organisasjoner som skulle sørge for orden og fred i verden. Siste skrik i hylekoret er at også kristelige foreninger oppfordrer til borgerkrigs-blodbad og brodermord i folkefrigjørings navn. Verdensoppløsningen går til sine ytterligheter og settes det ikke inn voldsomme mottiltak, så sprekker hele systemet p.g.a. overekspansjon. Dette kommer vel også til å skje all den stund intet gjøres.

HUSK
ABONNEMENT-
FORNYELSEN

«Ung nasjonalisme»

NY BOK FRA TYSKLAND

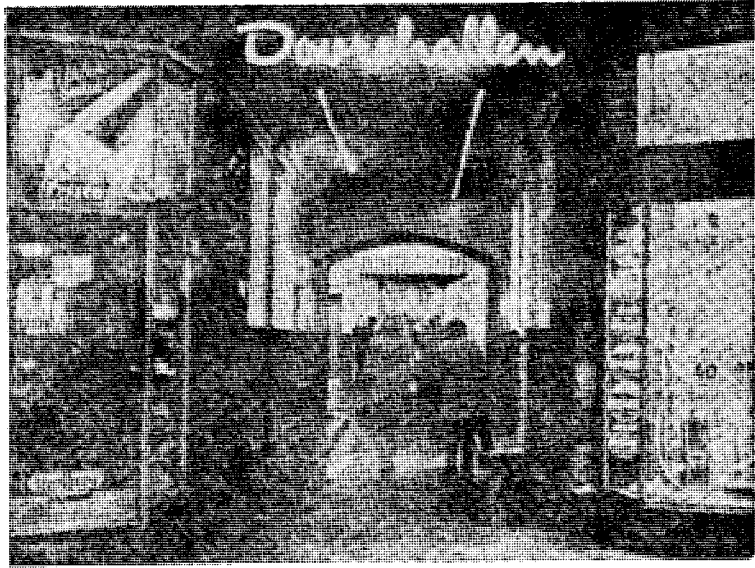
Flere og flere tegn i tiden viser at europeisk høyre-radikalisme begynner å komme seg av svimeltilstanden etter 1945. En Enoch Powell samler det unge England bak sine faner, det fascistiske Ordre Nouveau står opp som en virkelig maktfaktor blant franske studenter, og til og med i det okkuperte og veldresserte Vest-Tyskland er nye toner å høre. I denne situasjon hvor vindene igjen begynner å blåse i riktig retning, er en idémessig debatt og klargjøring av største betydning. Hvordan har de nye nasjonale retninger maktet denne oppgaven?

I Vest-Tyskland, som vi kjenner best, driver blant annet kretsen omkring månedsskriftet NATION EUROPA og studentorganet DEUTSCHER STUDENTENANZEIGER en meget prisverdig, ideologisk bevisst analyse. Nylig er det fra samme hold blitt utgitt en liten bok «Nationalismus heute: Junge Kritik» også kalt «Das kleine, schwarze

(Forts. side 6)

Mere om diskusjonsmøtet i Studentersamfundet

KORTFATTET REFERAT AV EN TILSTEDEVÆRENDE STUDENT

FOLK OG LAND har som kjent bragt en omtale av diskusjonsmøtet i Studentersamfundet ved Ralph Hewins (i nr. 20), men da noen av våre lesere har bedt om et nærmere referat av selve møtet, har vi fått en av de tilstedeværende unge studenter til å skrive et slikt referat. Av plasshensyn og fordi det er skrevet etterpå (men riktignok på basis av spredte notater) må det imidlertid bli kortfattet:

Det norske studentersamfunn var arena for en «debatt» omkring 1940 mellom redaktør Christensen og Sverre Hartmann. Hva som ligger til grunn for en debatt nettopp mellom disse to herrer, skulle være klart for alle.

Kroa var fylt til trengsel og dette viser, kanskje tydeligst, at man er opptatt av problemene fra 1940 blant studentkretsene. Som vanlig åpnet ikke debatten før én time etter det oppsatte program. Årsaken var at det skulle «røystes» over resolusjoner, som tross alt i den senere tid er blitt Rød Fronts kjepphest. Hva som kommer ut av slike resolusjoner vet vi alle.

Mange kom sikkert for å se hvordan «den derre» Hartmann ser ut, smørsmilet til Christensen er kjent fra TV-skjermen. Det var underlig hvordan ordenes betydning har forandret seg i årenes løp. Undertegnede tolket «fascist» på 4 forskjellige måter, alt etter hvem som sto på talerstolen. Et nytt vokabular så kanskje dagens lys: «Blåbrune» synonym «Halv fascist». Man skulle anta at studentene, særlig Rød Front's tilhengere, visste at i Sovjet-Samveldet siden 1917 hadde 49 mill. mennesker møtt sin skjebne på lite verdig måte.

I debatten angrep Sverre Hartmann «skjulementaliteten» i det norske samfunn,

som professor Skodvin har vært en eksponent for. Hartmann ville også rette søkelys over dagens norske samfunn, som, som han sa, hadde mange «evige tapere» i sine rekker. Rettsoppgjøret var aldri rettferdig, hevdet Hartmann under applaus fra salen. Hartmann kom også inn på et annet «våpen», nemlig: villedningen. Han påstod at den norske regjering i tiden etter krigen benyttet seg av å villedet det seiersfulle norske folk. Rettsoppgjøret var et politisk oppgjør, og hadde ingen ting med jus i vanlig mening å gjøre.

Innenrikspolitisk gikk Hartmann helt tilbake til tiden omkring den russiske revolusjon og hevdet at man måtte søke mange av årsakene der. Hvem har ikke gjort det?! Den store forståelsen av at noe kom til å skje, fikk man da den russisk-finske vinterkrig var et faktum. Man var redde i Norge for å få en Kuusinen regjering. Et annet moment var Altmark-episoden, hevdet Hartmann.

Så kom universitetsstipendiaten inn på Kapitulasjons-avt. av 10. juni 1940 og hevdet akkurat hva som er blitt presisert av spesielle grupper.

Hadde Ruge lov til å oppføre på vegne av den norske stat etter at kapitulasjonen var et faktum, og hadde

(Forts. side 7)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

Et mørklagt kapittel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentligrettslige former — ennsi å søke å bøte på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Artikkel 2

Undertegnede skrev 13.4. 1957 i Folk og Land til daværende riksadvokat Aulie:

«Atter henledes herr Riksadvokatens oppmerksomhet på at påtalemyndigheten ennå ikke har satt igang offentlige og rettslige undersøkelser av mord, røveri og andre grove forbrytelser under og etter okkupasjonen, når bare disse ugjerninger syntes å være begått med et «riktig» politisk fortegn, eller anstifterne var tilstrekkelig høyt på strå.

Dette er så meget mer påfallende som det er alminnelig erkjent at ugjerningene var illegale, i mange tilfeller grovt kriminelle. Ikke minst er — som De vel vet — mange gjerningsmenn i disse saker — idag helt klar over at de kan vente reaksjon. At ordregiverne ikke tillater at man straffer de umiddelbare gjerningsmenn får så være — men det bør fra påtalemyndighetens side tas initiativ i retning av erstatning til de etterlatte, og æresoppreisning av de myrdedes minne, iallfall bør ikke påtalemyndigheten motarbeide søknader derom.

Å tale om krigshandlinger i denne forbindelse rammer overhode ikke disse former for snikmord på kapitulert og okkupert territorium, som De vet. —

Hva mordet på f. eks. trafikksjef Knut Knutson Fiane angår, har De jo 12. mai 1954 skriftlig erklært at det i påtalemyndighetens besittelse ikke finnes noe som

Redaktør C.C. hostet ingen laurbær i Studentersamfundet. Og dog hadde han en fetter som het Per Immerslund — —.

helst bevis for «angiveri». Men hva da, herr riksadvokat Aulie?

Hva angår «likvideringene», f. eks. mordet på Nesøybroen av Elsa Kristoffersen — må det nå gis en offisiell og uttømmende redegjørelse for hvordan de faktisk foregikk — hvor mange som ialt er drept, hvor mange av sakene overhode er «undersøkt», osv. Hvorfor skulle de drepes?

Det må være en klar forutsetning at undersøkelsen foretas av uhildede folk som hverken har tilknytning til hjemmefront eller NS.

Det må ikke glemmes at det alltid vil være klokt å holde seg for øye — herr Riksadvokat — at i disse stygge saker har det gang på gang vært forsøkt å stimulere myndighetene til å gå lovens vei — av hensyn til nåtid og fremtid. —

Oslo 9. april 1957.

Alexander Lange»

*

— Henvendelsen til herr Riksadvokaten ga ingen synlig reaksjon. — Som siden skal søkes dokumentert var det kanskje ikke så underlig —

Jeg har bladet i straffeloven omhyggelig, men kan ikke finne at «angiveri» er straffbart. Derimot er jo en falsk anmeldelse det.

Derimot bestemmer straffelovens § 139:

Med bøter eller med hefte eller fengsel inntil 1 år straffes den, som undlater gjennom betimelig anmeldelse for vedkommende myndighet eller på annen måte søker avverget et eller militær lov straffbart mytter, krigsforræderi, spioneri eller forbund om rømning eller en forbrytelse mot loven om forsvarshemmeligheter §§ 1, 2, 3, eller 4, eller en forbrytelse som er nevnt i denne lovs §§ 83, 84, 86, 87 nr. 2, 90, 91, 92, 93, 94, 98, 99, 99a, 100, 104a, 148, 149, 150, 152, 153, 154, 159, 169, 192, 195,

217, 223 annet ledd, 225, 231, 233, 234, 243, 267, 268 eller 269 eller sammens følger, skjønt han til en tid, da forbrytelsen eller dens følger ennå kunne forebygges, har erholdt pålitelig kunnskap om, at den er i gjære eller er forøvet.

Dog er han straffri, såfremt forbrytelsen ikke kommer til fullbyrdelse eller til straffbart forsøk, eller såfremt avvergelse ikke kunne skje uten å utsette ham selv, noen av hans nærmeste eller noen uskyldig for tiltale eller fare for liv, helse eller velferd.

På samme måte, dog i intet tilfelle med høyere straff enn den for forbrytelsen selv satte, straffes den overordnede, der har unnlatt å hindre en i hans tjeneste forøvet forbrytelse, såfremt dette var ham mulig.»

Fortsatt liste

2. Mordbrannen i Wergelandsveien 3, Oslo.
(3 ofre pluss et promille-drap?)

«Ringerikes Blad» nr. 81, fredag 26. mai 1944: Natten til søndag 21. mai herjet en brann i Wergelandsveien 3 i Oslo. Det var mordbrann, påsatt av en sabotasjeggeng som var ute etter viktige papirer i et offentlig kontor i samme gård. Flere mennesker brant inne, mens slukningen pågikk, stjal sabotørene en brannbil, og kjørte vanvittig grassat.

Lenger nede i byen kjørte de på et eldre ektepar, hvorav ektemannen ble slynget 15 meter opp i luften og drept momentant. Den overkjørte var i følge med sin hustru på vei hjem fra et selskap.

Ett av ofrene var: Grete Eilertsen fra Hvaler.

3. Theodor Alexander Hansen, byggningsentreprenør i Oslo

Han ble brutalt myrdet i sitt hjem 22. november d.å. Han bodde i Østervegen 15, (Forts. side 2)

«Minoritetene skal respekteres — —»

(Forts. fra side 1)

lig med «tilbørlig rettergang». Det smaker av «de lange knivers natt», som Gerhardsen beklager og som, sier han, det «nok (var) dem som snakket om» — med andre ord, en hurtig hevn mens følelsene kokte.

Hva Gerhardsens formulering — «de som hadde forrådt sitt land» og «alle som hadde gått i fiendens tjeneste» — betød i praksis for den store majoritet av harmløse NS-medlemmer, «landsvikere», var at de ble dømt for sine **meninger** og for **guilt by association**. Ingen av disse begreper er godkjent standard i vestlig rettspleie, heller ikke i vestlig demokratisk etikk. Heller ikke ble, såvidt jeg vet, disse begreper praktisert i noe annet vestlig land befridd fra tyskerne. Begge begreper er i grunnleggende strid med Bondeviks retningslinjer: «Retten til personlig tro og overbevisning». Hvis det argumenteres med at bare et NS-medlemskap var å ha «gått i fiendens tjeneste», så var det meste denne såkalte «tjeneste» dreiet seg om «moralisk understøttelse», det vil si nettopp den «personlige tro og overbevisning» som Bondevik sier «må styrkes». Kort sagt er de logiske resultater av Bondeviks og Gerhardsens forutsetninger uforenlige. En stat som tiltaler og straffer borgere for deres «personlige tro og overbevisning» kan ikke sies å være en virkelig «rettsstat». En slik fremgangsmåte er «diskriminering» av en minoritet og et grovt eksempel på «konformitetspress», eller, som høyesterettsadvokat Albert Wiesener har kalt det «Seierherrens justis». Slikt «press» er et maktmisbruk av det «establishment» som anvender det.

Man kan godt forstå at mentaliteten med «de lange knivers natt» fikk innpass hos den gjennom lang tid skuffede konge og hans regjering i eksil, etter deres skjebnesvangre opptreden under kampanjen i Norge og æreløse flukt til Sverige, Nord-Norge og England. Man kan også forstå det «nesten primitive hat til nazister og andre quislinger», som Erik Solem av «Kretsen» (H. O. Christophersen, Aftenposten 2. januar 1970) og andre medlemmer av «Hjemmefronten» følte, som så at alliert ordre henviste dem til hovedsakelig å drive borgerkrig og at værhaner som Paal Berg holdt et svare «spetakkel» for å gjøre bot for deres samarbeide med tyskerne gjennom Administrasjonsrådet (15. april -40)

til 25. sept. -40). Urostiftere, slike som Gerhardsen, Halvard Lange og Sverre Løberg, som ble sendt avgårde til tyske fengsler for å ha forstyrret okkupasjonsmaktens legale interesser ifølge internasjonal lov, var forståelig nok bitre og hevnløstne da de ble løslatt av de vestlige allierte med hjelp av grev Folke Bernadotte. Alle disse skuffede og ydmygede menn lengtet etter makt, etter å ha vært berøvet den i 5 år som følge av Nygaardsvoldregjeringens uduelighet og pasifisme i 1940.

Det var et naturlig dyrisk instinkt å slå «hurtig og strengt» mot deres politiske motstandere da anledningen ble gitt etter den tyske kapitulasjon for de vestlige allierte 8.—9. mai 1945. Man kunne ha forstått det og kanskje sympatisert med det, hvis Quisling, hans ledende ministre og andre håndgangne menn var blitt likvidert i raseri slik det hendte med Mussolini. Det som stikker en langt opp i halsen er det misbruk av loven som ble drevet i «rettsoppgjøret» som i Nürnberg. I 1947 ble misbruket erkjent i stor utstrækning gjennom appellen fra omkring 800 norske prester og akademikere til fordel for professor Ragnar Skancke. En reaksjon hadde satt inn og anstendige nordmenn fant tilbake til sine bedre instinkter.

Men skaden hadde skjedd — permanent. Den var blitt konsolidert i Quisling-saken og andre «landssvik»saker. Den ble forsterket i Løberg-saken. Og den er ytterligere forsterket (for all fremtid?) gjennom politiadjut. Haukenæs' efterforskning av Hartmannsaken, med alle dens impliserte trusler mot hans levebrød og akademiske frihet — trass i de overveldende dokumentariske bevis han har lagt frem for å underbygge sin sak, nemlig at Trondheims-kapituasjonen (10. juni 1940) var total og at Norge som stat derfor ikke kunne ha forblitt militært i krig — hvilke politiske arrangementer som enn ble kokt sammen ved siden av i London.

Hvis Bondeviks retningslinje «frihet for forskningen» betyr noe som helst og ikke bare er vindusdekorasjon for å dekke over tvil med hensyn til Grunnlovens § 100 hjemme og utenlands, burde han og Borten-regjeringen kalle tilbake deres kriminalpatrulje fra Hartmann før nasjonens integritet skades ytterligere.

Dessverre var ikke Bondeviks svar (13. okt. 1970) på

en interpellasjon i Stortinget om NRK's bemerkninger i forbindelse med programmet om «rettsoppgjøret» beroligende. Han sa: Han «oppfattet den som et angrep på det norske rettsoppgjør som ikke hører hjemme i Programbladet». Slik gikk han tilbake på sine retningslinjer: «Vi må sørge for en allsidig dagspresse og en kringkasting som vokter seg for konformitetspress.» Hans ord var en fornektelse av en minoritets rett til å bli hørt over det nasjonale kringkastings-system.

Av alle ministrene i den norske regjering burde viselig den mann som er ansvarlig for «kulturpolitikk» som «det grunnleggende element i all politisk virksomhet i et samfunn» være den siste til faktisk å bannlyse direkte eller indirekte kritikk av «rettsoppgjøret» fra det viktigste massemedium, spesielt når emnet er høyst aktuelt og har vært det i årevis.

Bondevik har identifisert seg selv med nettopp det «konformitetspress» som han erklærer å motsette seg. Det ser således ut som om norsk samtidshistorie ikke godkjennes som en gren av «kulturen» av hans ministerium, og heller ikke som gjenstand for mulig korreksjon gjennom «frihet for forskning». En høyst besynderlig tingenes tilstand.

Politiadjutant Haukenæs fortsetter i skrivende stund å være siste ord når det gjelder norsk samtidshistorie, med grønt lys fra riksadvokat Dorenfeldt. Slik er vi da tilbake til Andreas Aulies, Sven Arntzens og Lars L'abbée Lunds glansperiode for 25 år siden, da ingen i Norge var «habile». Det er en lang tid.

Hva med å sette Deres fine teori ut i praksis, statsråd Bondevik? Da kunne norske og ikke-norske historikere bli istand til å fortsette med deres fagarbeide.

Sluttelig vil jeg understreke at norsk historie i 1939—45 ikke er en lokal affære. Den angår stormakter slike som Britannia, hvor the Royal Norwegian Government in Exile fant tilflukt og befriere, Frankrike, hvis general Béthouard kort og godt gjenerobret Narvik, United States, hvis general Dwight D. Eisenhower var alliert øverstkommanderende og som sådan skaffet tilveie de tropper til hvem de 400 000 tyskere i Norge overga seg (ikke til nordmennene), Tyskland også av åpenbare grunner. Norges kystlinje var av vital betydning for vestmaktene og

For ungdommen —

(Forts. fra side 4)

Buch des Nationalismus». Det er første bind i en serie.

La det med én gang være sagt at denne boken er et eksempel til efterfølgelse også for oss unge av lignende oppfatning utenfor Forbundsrepublikken. Bl.a. med utgangspunkt i så forskjellige vitenskaper som sosiologi og antropologi fremlegger de i sin bok et grunnlag for en nasjonal tenkemåte som lar oss forstå mye av kjernen ved vår tids samfunnssykdom.

Disse tyske ungdomsnasjonale holder fast ved den biologiske substans som viktigste kraft i all samfunnsorganisme og dermed nasjonalisme. De behandler sentrale verdier i de vestlige statssystemer og oppstiller alternativer. De analyserer den internasjonale maktkamp og Europas rolle i denne.

Og de tar opp mange andre temaer og behandler dem på en seriøs og intelligent måte. Delvis til fryd og delvis til uenighet. Men aldri uinteressant.

Vi vil senere komme tilbake med et utdrag fra boken.

ARIUS

FDP beskytter forbrytere

Formannen for FDP's ungdomskrater og landdagskandidat i München, Manfred Brunner, har levert inn anmeldelse på Karl Lang, NPD-medlem av landdagen, p.g.a. oppvigleri.

Bakgrunnen for anmeldelsen er at NPD har latt sette opp plakater som viser seks hippies. Flere av disse bruker rusgift, en holder opp en rød fane og en stikker med dolk. Teksten er: «Bare VI vil forandre på dette».

Det er nok all grunn til å tro at fridemokratene vil verne om hippies, radikalere og mordere, mens NPD vil avskaffe uvesenet.

sentralmaktene gjennom hele krigen og kostet tusenvis av liv, foruten andre verdier. Dette er saker for trenede historikere og ikke for små norske politimenn, og hva mere er: de er av stor aktuell interesse utenfor Norge. De vil før eller senere bli grundig og profesjonelt undersøkt. Det vil bli trukket konklusjoner som er helt forskjellige fra dem som er legemliggjort i «rettsoppgjøret» og «de gode nordmenns» legende.

Lille Norge kan ikke for alltid gjemme seg bak floken med tre halvoffisielle sprog og utenlandske historikeres vanskeligheter med

Pornografi i demokratiets navn!

Fra vår Tysklandskorresp.

I årene etter siste stor- krig har tyskerne forsøkt med alle midler å overbevise verden om hvilke utmerkede demokrater de er og hvor lite de hadde med Det tredje rike å gjøre.

Den siste demokratiske og fremskrittssvennlige gestus i denne retning er den forestående frigivelse av pornografi i Vest-Tyskland.

Bundesregjeringen med ex-normannen Herb. Frahm, nå W.B., i spissen, har besluttet å foreslå for Bundestag å frigi alt salg av porno i landet. Dette til tross for at 75 av 100 borgere i Vest-Tyskland, ifølge Bild-Zeitung, er imot frigivelsen.

Hvis ikke koalisjonspartnere FDP's siste splittelse skremmer den røde regjering fra å fremsette forslaget for Bundestag nå i nær fremtid, er det all grunn til å tro at også Vest-Tyskland blir oversvømmet av pornografi.

Pornografene har lenge ventet på klarsignal fra regjeringen. Flere hundre svenske og danske eksportører har skaffet seg store lagre, for på kort tid å «berike» det tyske folk med bilder, filmer og blad i alle mulige varianter.

Når pornoskranken faller, blir det tillatt å vise film og bilder med kjønnslig omgang mellom kvinne og mann, mellom menn, mellom kvinner og alle med alle.

Det må være berettiget å spørre: Har ikke vest-tyskerne lenge nok besudlet sin egen tilværelse? Må de også la seg påprakke den mest gemene pornografi av en rød regjering og spekulanter i et fåtall personers avvikende livsførsel? Må de styrende idag absolutt etterlate seg et samfunn i oppløsning og må den kommende generasjon godta dette uten å mukke?

Alt ser ut til å være tillatt i demokratiets navn, ikke minst i Vest-Tyskland.

H.P.

dem. Heller ikke bak de vakre hule ordene til statsråd Bondevik. Det er i høy grad på tide at han gir «habiliteten» i Norge en sjanse. Det er hans jobb, slik han selv har beskrevet det, men ennå ikke realisert det. Kirkeakademiet kunne merke seg hans ord også og ta et initiativ. Det kunne også publisisten pastor Hallvard Rieber-Mohn. Geistlighetens taushet er neppe av gull.

—o—

«Kadaver fra arkivet»

Under denne overskrift kommenterte FARMAND 29. august 1970 noen sannheter statsstipendiat Sverre HARTMANN brakte i ukebladet Aktuell vedrørende krigen i Norge i 1940. Både FARMAND og de fleste dagsaviser har i alle år vegret seg for å gi spalteplass for ubehagelige sannheter både om begynnelsen og slutten på krigen i Norge. «Kadaveret» i dette tilfelle er vel det pilrätne «liket i lasten» (løgnens lik) statsstipendiaten i historie bringer i dagslyset til offentlig beskuelse. Det som fremkommer er ikke noe særlig nytt for mange i dette land, dvs. for dem der ikke vil fordøye sannheten. Men: Ære-være Hartmann for hans mannsnot.

Tidligere i år (jubileumsåret) er, ikke minst i Folk og Land, gitt massevis av opplysninger og formodninger om årsaken til det tyske «overfall» på det uskyldige Norge 9. april 1940. Tenke seg til at det super-uskyldige Norge skulle komme i krig med Tyskland, trass i at Norge offisielt overfor hele verden erklærte seg nøytral ved storkrigens begynnelse høsten 1939!

Det må da ikke glemmes at det norske folk var lett-sindig nok til å skaffe A-partiet regjeringsmakten fra begynnelsen av 1935, med statsminister Johan Nygaardsvold som regjerings-sjef. Hvilke kvalifikasjoner kunne man regne med av A-partiflertallet i Stortinget? For å gi svar på dette, bør erindres hva den norske dagspresse, — særlig A-partipressen — drev med av nedrakninger av tyskerne og dets Hitlerstyre fra første halvdel av 30-årene og ut-over til 1940. Denne nedrakningen festet seg i folk flest slik at alt tyskerne foretok seg i eget land, — bl.a. opprustning, ble betraktet som bløff.

Når så hertil kommer at England, alle verdenshavs hersker — med sin store krigsflåte, følgelig var vennlig innstilt mot Norge, behovet selv ikke A-partiregjeringen ta den erklærte nøytralitet så alvorlig. Dette er nok bakgrunnen for at regjeringen nektet å mobilisere trass i mange allarmende meldinger om at Norge var i faresonen.

Det er dokumentarisk fastslått at selv etter at tyskerne hadde angrepet Oslo natten til 9. april, gikk regjeringen bare nølende med på stille mobilisering av mindre styrker ved skriftlig innkallelse pr. post til fremmøte to døgn senere. Hva var årsaken til denne

nøling? Spørsmålet trenger seg frem om de styrende i hemmelighet bak sitt folks rygg hadde truffet avtale med vestmaktene, England og Frankrike, om tillatelse for dem til å besette Norge, spesielt for å hindre tyskerne i å hente svensk jernmalm i Narvik.

I denne forbindelse bør erindres hva Nord-Norges største sosialistblad — Dagbladet Fremover, Narvik skrev i uaktsomhet den 28. desember 1959 om saken. Bladet fortalte uten forbehold at det nøytrale Norge hadde gitt England og Frankrike tillatelse til å besette Stavanger, Bergen, Trondheim og Narvik samt eventuelt Kirkenes. Ingen tilbakekallelse i noen avis eller kommentarer er såvidt vites, fremkommet. Holder man seg dette for øye når det gjelder Regjeringens endelige tillatelse til «stille mobilisering» natten til 9. april 1940, går det vel opp også for Farmand hvilket «Kadaver» som har eksistert.

Hvis sådan avtale mellom regjeringen og nevnte vestmakter er en kjennsgjering, hvilket kanskje må anses sannsynlig, for å si det pent, betyr da dette vanlig forræderi, eller kommer det under begrepet høyforræderi? ?? De særlige skriftlærde vil kanskje tolke spørsmålet riktig.

Som bevis på at regjeringen Nygaardsvold ikke tok nøytralitetsforpliktelsen alvorlig, kan nevnes Altmark-affæren i Jøssingfjord for vinteren 1940. Regjeringen stolte blindt på herskeren på alle hav, nemlig England. Etter de omfattende dokumentasjoner Sverre Hartmann har foretatt, bør man stille spørsmålet: Hvem begikk det største forræderi i Norge i 1940, Quisling eller den norske regjering? Spørsmålet må være tillatt, idet folket har krav på fullstendige opplysninger.

Eventuelt å granske Sverre Hartmann's dokumentasjoner, bør ikke overlates til politikere eller jurister som tidligere har vært involvert i «rettsoppgjøret» eller til mer eller mindre falsklærere i historien vedrørende 1940, 45—50 og senere. Granskerne må ikke være part i sine egne saker. Nå må vi endelig få ren luft omkring det største overgrep i Norge i nyere tid.

Hva slags rett hadde ekil-regjeringen i London til å omskrive grunnloven? Selvsagt ingen. Men hensikten helliger midlet, sier en gammel tvilsom læresetning. I

grunnlovens § 96 heter det: «Ingen kan dømmes uten etter Lov, eller straffes uden efter Dom. Pinligt forhold maa ikke finde Sted.» § 97 sier: «Ingen Lov maa gives tilbagevirkende Kraft».

Hensikten med eksilregjeringens brudd på grunnlovens klare bestemmelser, var å forhåndsdømme alle som var medlemmer av det lovlige politiske parti, Nasjonal Samling, uten hensyn til om de hadde forbrutt seg mot norsk straffelov. Finnes det noe land i den såkalte siviliserte verden som i den grad har forbrutt seg mot sitt folk som Norge? Grunnlaget for overgrepet om at Nasjonal Samlings fører, Vidkun Quisling beskyldtes for forræderi.

Det mangler faktiske bevis i så måte. Den omstendighet at Quisling ut på kvelden 9. april, da ikke bare Oslo, men faktisk de fleste fremskutte byer i landet var besatt, gjennom radioen oppfordret til stopp i en ikke proklamert mobilisering da sådan nu var nytteløs idet regjeringen var rømt, kan muligens under tvil kalles forræderi, men eventuelt dog kun for Quisling personlig.

Da Sverre Hartmann i sine offentliggjørelser av regjeringens noe skumle handlinger i 1940 og senere, opplyser at dokumenter er forsvunnet, blir det vanskelig å fremlegge skriftlige beviser som sier at regjeringen praktiserte forræderi, men tar man for seg noen indier og følger disse til veis ende, unngås ikke å støte på forræderiske handlinger av offentlig slags. Her finnes mange uoppklarte ting myndighetene ikke tør — eller ønsker gransket. Som f. eks. hvorfor ble deler av nøytralitetsvernet dimitert umiddelbart før 9. april 1940? Hertil kommer at befestninger ikke var bemannet. Panserskipene Norge og Eidsvold ble få dager før 9. april flyttet fra Tromsø til Narvik for å ligge gjemt der i vanlig opplagsfortøyninger både for- og akter. Slik lå de uanfektet av engelske krigsskips mineutlegging i fartsleden bare 15 — a 20 mil fra Narvik, den 8. april utpå kvelden. Gransk disse ting, så støter man på forræderne! Som kjent ble begge panserskipene, såvidt løst fra fortøyningene, senket på Narvik havn kl. 3—4-tiden om morgenen 9. april av tyskerne, uten å få brukt sine kanoner i kamp, bortsett fra at «Norge» fikk avfyrt et par salver bombeskudd i snekovet før det sank, rammet av tysk torpedo. Rundt 280 marinesoldater mistet livet ved denne tragiske hendelse. Årsak: Tyskerne kom før den ven-

Bøker til jul

Hvert år skjer det påny at endel av våre bokkunder kommer løpende like oppunder jul og skal ha fatt i tyske bøker, men da er det umulig for oss å skaffe dem. Noen stor lagerbeholdning av så mange bøker er det ikke mulig for oss å holde, men når det ikke akkurat er i juletrafikken kan bøkene skaffes i løpet av 8—14 dager. Vær altså ute i tide i år.

Av interessante tyske bøker nevner vi her:

ERICH KERN: Adolf Hitler und seine Bewegung. I Der Parteiführer. kr. 50,— innb.

DR. HANS SEVERUS ZIEGLER: Wer war Hitler? kr. 48,— innb.

DAS MORGENTHAU TAGEBUCH. Dokumente des Anti-Germanismus. kr. 40,— innb.

GERHARD BRENNECKE: Die Uörnberger Geschichtsentstellung. kr. 55,— innb.

P. STRASSNER: Europäische Freiwillige. Die geschichte der 5. SS-Panzer-Division «Wiking» (mit original Ärmelband) kr. 55,— innb.

PAUL HAUSER: Soldaten wie andere auch — der Weg der Waffen-SS kr. 60,— innb.

FRANZ SCHREIBER: Kampf unter dem Nordlicht. Deutsch-finnische Waffenbruderschaft am Polarkreis. kr. 54,— innb.

WILHELM TIEKE: Tragödie um die Treue. Kampf und Untergang des III. (Germ.) SS-Panzerkorps. (Bl. a. om Regiment Nordland) kr. 48,— innb.

Grossdeutschland — Traum und Tragödie. Rosenbergs Kritik am Hitlerismus. Bearbeitet von Heinrich Härtle. (Rosenbergs opptegnelser i dødssellen) kr. 48,— innb.

Friedrich Christian Prinz zu Schaumburg-Lippe: Damals fing das Neue an. kr. 45,— innb.

H. F. K. GÜNTHER: Mein Eindruck von Adolf Hitler. kr. 22,—

OTTO SKORZENY: Lebe gefährlich kr. 25,—

OTTO SKORZENY: Wir kämpften, wir verloren kr. 25,—

GEORG HAAS: Brände an der Oder. (Kampen om Breslau) kr. 25,—

GEORG HAAS: — Und gaben die Hoffnung nicht auf (Sluttkampen om Breslau) kr. 25,—

Vi nevner også den engelske bok

F. J. P. Veale: Advance to Barbarism kr. 35,— innb.

Bøkene leveres fraktfritt tilsendt mot forskuddsbetaling, eller mot etterkrav med tillegg av porto og gebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Boks 3214, Oslo 4

Postgiro 164 50

tede engelske krigsflåte. Hvis privatpersonen Quisling hadde vært hovedmannen for dette forbryterske spill, hadde betegnelsen storforræder vært riktig.

Ad kapitulasjonsavtalen 10./11. juni 1940.

Alle voksne mennesker i landet som fulgte begivenhetene på nært hold, vet med sikkerhet at krigen i Norge var totalt slutt over hele landet umiddelbart før tyskerne dikterte kapitulasjonsavtalen 10-11. juni -40

til underskrift av de norske befullmektigede. Senere har div. falskspillere av norske politikere og til og med rettsutøvere forsøkt å innbilde folk at kapitulasjonsdokumentet kunne tolkes derhen at kapitulasjonen ikke var total. Slikt vrøvl savner sidestykke. Det må sies å være «heilnorsk». Når så denne løggen også er benyttet av domstolene, må toppen av urettsskaffenhets være nådd.

Primo oktober 1970.

B. Stoltenberg

Hans S. Jacobsen -

(forts. fra side 1)

ca. 10 timer seinere ble inngått avtale om en total våpennedleggelse i Trondheim ettermiddagen 10. juni 1940, omfattende hele landet, og omfattende også alle de lokale kapitulasjoner, Bjørnefjell innbefattet — **for verdenskrigens varighet**. At den norske Bjørnefjellforhandler Wrede-Holm muntlig der hadde uttalt — gjengitt som telegram fra Dietl til den tyske overkommando 10 timer før Trondheimsavtalen — at krigen skulle fortsette, har spilt en bred rolle i herr Skodvins defensorat og tåkelegging. Og Roscher-Nielsen har seinere fulgt dette opplegg.

Jeg forela allerede ca. 5 år før «Løbergsaken», mars 1969, spørsmålet for den annen undertegner av Trondheimsavtalen, general Buschenhagen, om disse ting, og han svarte under taushetspålegg til meg. Jfr. dokumentarisk fremlegg i Løbergsaken. Jeg ble løst av mitt taushetsløfte like før Løbergsaken, og retten godtok at han skulle få forklare seg skriftlig til retten, dommer Hougen. General Buschenhagen betegner herr Roscher-Nielsens forklaring i Skanckesaken som «tøv». Avtalens ordlyd — uansett alle seinere feilgjengivelser og fusk i den forbindelse — er klar. Buschenhagen er en hedersmann, hvis vitneprov ikke antydningmessig er betvilt. Han lever ennå i Bayern, og hans prov kan igjen opptas under rettslige former om herr Justisministeren ønsker det.

Dette er et meget viktig punkt i den norske retts-historie. Det gjelder spørsmålet om over 50 000 straffedømte i det såkalte norske «Rettsoppgjør» ble dømt for meninger og handlinger «under en krig hvor Norge deltar» — hvor Norge faktisk var trådt ut av krigen — verdenskrigen — for dennes varighet etter 10. juni 1940. Henimot 100 000 nordmenn var sikket — omfattende, med pårørende — 1/6 til 1/8 av landets befolkning. Nesten hver en slekt i landet er implisert i denne falske «forræder»beskyldning. Den politiske Høyesterett har veket unna desavouering av sitt skjebnesvangre Haalandsvotum 1946.

Nå henstiller jeg til Dem som Norges Justisminister å vise mot til og ta initiativ til å få en ende på denne tragedie i norsk justis — «seierherrens justis». Sørg for rettslig forklaring av general Roscher-Nielsen — nå en gammel mann — før det er for sent.

SPORVEISSTREIKEN,

som nå endelig er avviklet, har vært vond å fordøye for den alminnelige mann og har sikkerlig vært årsak til mange tragedier. En mere upopulær streik har man vel neppe hatt, rent bortsett fra at den ikke bare rammer de uskyldige trafikanter, men også arbeidernes egen fagorganisasjon, hvis virke jo er avhengig av at man kan stole på de avtaler den inngår på arbeidernes vegne. Så sporveisfolkene som lot seg lede på avveie av SUF.

Mere om -

(Forts. fra side 5)

Ruge lov til å ta med seg hemmeligheten ned i graven? Dette stilte Hartmann spørsmål om og han selv mente nei. Ruge måtte ha ment at UK-rennoméet ville bli ødelagt.

Om Christensens innledningsforedrag er det ikke noe å si. Det var ikke et eneste ordentlig argument, bare tåkelagt svada om inn-satsvilje m. m.

Det som var mest karakteristisk for debatten som fulgte, var at redaktør Christensen, når man ser bort fra avslutningsinnlegget, ikke tok ordet en eneste gang i de to timer debatten varte, på tross av at de nærmest hatske utfall han hadde kommet med i sitt innledningsforedrag ble klart tilbakevist av Hartmann og tildels skarpt kritisert av andre talere. Hartmann var forøvrig stadig frempå under debatten med underbygging av sine påstander, samtidig som han tilbakeviste de venstreradikales forsøk på å tilegne seg hans forskningsresultater til eget bruk.

I sitt avslutningsinnlegg gikk han forøvrig sterkt irette med professor Skodvin for dennes manipulasjon med kapitulasjonsavtalens tekst under det nå så berømte nordiske historikermøte i Helsinki 1967. Ifølge øyenvitner var Skodvin tilstede i salen, men det var ikke et pip å høre fra den kanten og det var sannsynligvis klokt av ham. Etter overhørte bemerkninger å dømme, begynner en stadig større del av studentene å

I historiens og sannhetens interesse.

Med hilsen
Hans S. Jacobsen
P.s. Riksadvokaten må betraktes som lite habil i dette.

agitatorene (i fårepels) har vært med på å sage av den gren de sitter på. Mon tro om ikke mange av dem som fremdeles husker noe annet enn den gamle hets, kaster en vemodig tanke på den gamle NS-programposten om at streik og lockout forbys? Iallfall er det da soleklart at visse arbeidsgrupper må finne seg i å få sine krav og besværinger avgjort ved voldgift istedenfor ved streik. Det gjelder grupper som utfører livsviktig arbeid og arbeid for offentlige instanser. Man kan jo ikke på den ene side gå inn for det ukrenkelige demokrati hvor flertallet skal avgjøre alt og samtidig tillate streik mot avgjørelser truffet av dette flertalls representanter. Rent bortsett fra at disse representanter jo ikke rammes av en streik som de ikke selv berøres av. Det er jo staten eller kommunen, dvs. oss alle som må betale mora. Og her dreier det seg jo ikke om «storkapitalistisk utbytning»!

stille seg kritisk til den Skodvinske historiefremstilling.

Kun en av talerne, nemlig oberst Haugan, gjorde forsøk på å støtte redaktør Christensen under henvisning til den almene forvirring som rådet i 1940, men det falt ikke noe heldig ut. De andre talerne støttet Hartmann om enn på forskjellige premisser. I tillegg til endel representanter for den nybolsjeviske yngel som for tiden styrer Det norske Studentersamfund, var bl. a. Hans S. Jacobsen, Albert Wiesener, Trygve Bull og den stadig mer kjente urmakersken Vera Grønlund frempå. Sistnevnte leverte vel et av de varmeste forsvar for Vidkun Quisling som har vært prestert fra en norsk talestol etter krigen.

En episode må nevnes. Før Hans S. Jacobsen skulle tale, grep en av styrets medlemmer ordet under påskudd av å komme med en kommentar til dagsordenen og rettet så et usedvanlig sjofelt angrep mot Jacobsen under henvisning til hans fortid. Dette ble for drøyt for forsamlingen og det ble møtt med kraftige fy-rop, og vedkommende ble deretter på det skarpeste irettesatt av en debattant som ellers viste seg så absolutt å tilhøre den venstreradikale falanks.

VI VET IKKE

om noe av forklaringen på den amerikanske fadese i Vietnam er det som hjemvendte soldater beretter overfor et senatutvalg i Washington, nemlig at 50 til 60 % av de i Vietnam innsatte soldater misbruker narkotika, noe som bl. a. har tilfølge at de ofte beskytter egne tropper og fly og ellers er lite å stole på i alvorlige situasjoner.

VERRE OG VERRE

I årevis nå har Israel holdt på å sette verden ibrann gjennom en brutal erobringsspolitikk rettet mot de arabiske naboer, og har kunnet gjøre dette takket være jødernes uhyggelige innflytelse i USA slik at de under enhver omstendighet har kunnet kalkulere med amerikansk støtte i nødsfall. Dette har igjen kastet arabene på Sovjet-samveldet og skapt en lignende krisesituasjon for NATO i Middelhavet som i Nordsjøen. Nå stiger temperaturen i Midt-Østen-området igjen og USA er i full gang med å sørge for at alle NATO-medlemmer trekkes inn i et eventuelt sammenstøt som følge av Israels krigsspolitikk. Medlemmer av Representantenes Hus har iallfall for fullt alvor foreslått at Israel skal opptas som medlem av NATO. Det er sannelig på høy tid at vi karrer oss ut av denne alliansen.

ANSTENDIGE FOLK

er det åpenbart som har makten i Bundesrepublikken nå. Iallfall har den sosialistiske forsvarsminister Schmidt forbudt en delegasjon fra Bundeswehr å delta i begravelsen av den spanske general Munos Grandes, som i sin tid kjempet på tysk side som sjef for den blå divisjon på østfronten.

LENIN-KAKE

Lenin-kultusen i forbindelse med denne røde tsarens 100-årsfeiring antok etterhånden slike groteske former at det ble for meget av det gode selv for ungdomsavisen «Komsomolskaja Pravda» i Moskva. Den protesterte heftig mot at bakerlauget fremstilte digre bløtkaker med sjokoladeovertrukne lyspærer og sukkerstangpål-

skriften «Lenin, vårt lys». Det behaget også komsomolserne dårlig at det skulle sendes på markedet en Lenin-støvsuger. Var det noen som snakket om persondyrkelse?

HØYRE-VRIDNING TIL VENSTRE?

Frykten for å bli tatt for å være «nynazistisk» fører til de merksnødigste tiltak rundt om i dette ellers så forunderlige folk. Av de seneste ukers politiske snurrepiperier nevner vi at man i visse kretser innen partiet Høyre har vurdert hvorvidt man skal gjøre partiets selvfornektelse 100 % ved å styrke ordet «konservativ» i sin politiske filosofi. Vi har foreløpig intet lest om at man isteden skal kalle seg for eksempel «progressiv» eller — «radikal». Ja, hvorfor ikke benytte en nykonstruksjon som «radikal-konservativ», det ville lyde spennende og vidtfavnende, nesten som et stykke moderne kunst.

ROSENBERGS MYTHOS

Det kommer stadig meldinger om at prisene for antikvarisk NS-litteratur bare stiger og stiger. For kort tid siden ble Alfred Rosenbergs bok «Mythus des 20. Jahrhunderts» omsatt for 175 D-Mark. Til alle Mythuseiere i Norge opplyser vi at dette var en førsteutgave. Hitlers «Mein Kampf» forsynt med Exlibris: Adolf Hitler er oppe i en pris av 1250 D-Mark. Men dette er bare i Tyskland — ganske annerledes høye er prisene i England og USA, forteller vår kilde.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnenmentspriser:
Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND